

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2011/98/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 13 decembrie 2011

privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 79 alineatul (2) literele (a) și (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) În vederea creării treptate a unui spațiu de libertate, securitate și justiție, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede măsuri care trebuie adoptate în materie de azil, imigrare și protecția drepturilor resortisanților țărilor terțe.

(2) Consiliul European a recunoscut, în cadrul reuniunii speciale de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, necesitatea armonizării legislațiilor naționale care reglementează condițiile de admisie și de ședere a resortisanților țărilor terțe. În acest context, Consiliul European a afirmat, în special, că Uniunea Europeană ar trebui să asigure un tratament echitabil resortisanților țărilor terțe cu ședere legală pe teritoriul statelor membre

și o politică de integrare mai energică al cărei obiectiv ar trebui să fie acordarea unor drepturi și obligații comparabile cu cele ale cetățenilor Uniunii. În consecință, Consiliul European a solicitat Consiliului să adopte instrumentele juridice pe baza propunerilor Comisiei. Necesitatea atingerii obiectivelor stabilite la Tampere a fost reafirmată în cadrul Programului de la Stockholm, adoptat de Consiliul European la reuniunea din 10 și 11 decembrie 2009.

(3) Dispozițiile privind instituirea unei proceduri unice de solicitare care să conducă la emiterea în cadrul unui act administrativ unic a unui titlu combinat care să includă atât permisul de ședere, cât și cel de muncă, va contribui la simplificarea și armonizarea normelor care se aplică în prezent în statele membre. O asemenea simplificare procedurală a fost deja introdusă de către o serie de state membre și a avut ca rezultat o procedură mai eficientă atât pentru migranți, cât și pentru angajatori, iar controlul legalității șederii și ocupării unui loc de muncă de către aceștia din urmă a fost simplificat.

(4) Pentru a permite prima intrare pe teritoriul lor, statele membre ar trebui să poată elibera un permis unic sau o viză, în cazul în care eliberează permise unice numai după intrarea pe teritoriul lor. Statele membre ar trebui să elibereze astfel de permise unice sau vize în timp util.

(5) Ar trebui stabilit un set de norme care să reglementeze procedura de analizare a solicitărilor pentru un permis unic. Procedura respectivă ar trebuie să fie eficientă și ușor de administrat, ținând seama de volumul normal de lucru al administrațiilor statelor membre. De asemenea, aceasta ar trebui să fie transparentă și echitabilă, astfel încât să ofere un nivel adecvat de securitate juridică persoanelor în cauză.

⁽¹⁾ JO C 27, 3.2.2009, p. 114.

⁽²⁾ JO C 257, 9.10.2008, p. 20.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 24 martie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 24 noiembrie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 13 decembrie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

(6) Dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere competenței statelor membre de a reglementa admisia, inclusiv contingentele de admisie pentru resortisanți ai țărilor terțe, în scopul ocupării unui loc de muncă.

- (7) Resortisanții țărilor terțe detașați nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive. Acest lucru nu ar trebui să îi împiedice pe resortisanții țărilor terțe cu ședere legală și care lucrează în mod legal într-un stat membru care sunt detașați într-un alt stat membru să beneficieze în continuare de tratament egal cu cel de care beneficiază resortisanții statului membru de origine pe durata detașării lor în ceea ce privește condițiile de angajare care nu sunt afectate de aplicarea Directivei 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii⁽¹⁾.
- (8) Resortisanții țărilor terțe care au obținut statutul de rezidenți pe termen lung în conformitate cu Directiva 2003/109/CE din 25 noiembrie 2003 a Consiliului privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung⁽²⁾ nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive datorită statutului privilegiat al acestora și tipului special de permis de ședere – „rezident pe termen lung – UE”.
- (9) Resortisanții țărilor terțe care au fost admiși pe teritoriul unui stat membru pentru a ocupa un loc de muncă cu titlu sezonier nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive, dat fiind statutul temporar al acestora.
- (10) Obligația statelor membre de a stabili dacă solicitarea trebuie depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de către angajatorul acestuia nu ar trebui să aducă atingere niciunor acorduri care prevăd implicarea ambelor părți în procedură. Statele membre ar trebui să decidă dacă solicitarea privind un permis unic trebuie să fie depusă în statul membru de primire sau într-un stat terț. În cazul în care resortisantului unei țări terțe nu i se permite să depună o solicitare dintr-o țară terță, statele membre ar trebui să se asigure că solicitarea poate fi depusă de angajator în statul membru de primire.
- (11) Dispozițiile prezentei directive cu privire la procedura unică de solicitare și la permisul unic nu ar trebui să se refere la vizele uniforme sau pe termen lung.
- (12) Desemnarea autorității competente în temeiul prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere rolului și responsabilităților altor autorități și, după caz, ale partenerilor sociali, în ceea ce privește examinarea solicitării și luarea unei decizii cu privire la aceasta.
- (13) Termenul-limită pentru luarea unei decizii referitoare la o solicitare nu ar trebui să includă timpul necesar recunoașterii calificărilor profesionale și nici timpul necesar pentru eliberarea unei vize. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere procedurilor interne privind recunoașterea diplomelor.
- (14) Permisul unic ar trebui să fie eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe⁽³⁾, fiind posibil pentru statele membre să introducă date suplimentare, în special cu privire la permisiunea ca o persoană să ocupe sau nu un loc de muncă. Un stat membru ar trebui să menționeze nu numai în cadrul permisului unic, ci și în alte permise de ședere eliberate – printre altele, în vederea unui control mai eficace al migrației – datele privind permisiunea de a ocupa un loc de muncă, indiferent de tipul de permis sau titlu de ședere pe baza căruia resortisantului țării terțe i s-a permis accesul pe teritoriul și la piața forței de muncă a respectivului stat membru.
- (15) Dispozițiile prezentei directive privind permisele de ședere în alte scopuri decât ocuparea unui loc de muncă ar trebui să se aplice exclusiv formatului acestor permise și nu ar trebui să aducă atingere normelor Uniunii sau normelor naționale cu privire la procedurile de admisie și procedurile de eliberare a acestor permise.
- (16) Dispozițiile prezentei directive privind permisul unic și permisul de ședere eliberat pentru alte scopuri decât ocuparea unui loc de muncă nu ar trebui să împiedice statele membre să emită un document pe suport hârtie suplimentar, pentru a putea oferi informații mai exacte referitoare la relația de muncă pentru care formatul permisului de ședere nu dispune de un spațiu suficient. Un astfel de document poate servi la prevenirea exploatării resortisanților țărilor terțe și la combaterea angajării ilegale, dar ar trebui să fie opțional pentru statele membre și nu ar trebui să servească drept substitut pentru un permis de muncă, fapt ce ar compromite conceptul de permis unic. Pentru stocarea unor astfel de informații într-un format electronic pot fi, de asemenea, utilizate posibilitățile tehnice oferite de articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și de punctul 16 din anexa la acesta.
- (17) Condițiile și criteriile pe baza cărora poate fi respinsă solicitarea privind acordarea, modificarea sau reînnoirea unui permis unic, ori pe baza cărora poate fi retras permisul unic, ar trebui să fie obiective și stabilite de legislația națională, inclusiv obligația de a respecta principiul preferinței Uniunii, astfel cum este exprimat, în special, în dispozițiile relevante din Actele de aderare din 2003 și 2005. Orice decizii de respingere și de retragere ar trebui să fie justificate în mod corespunzător.
- (18) Resortisanților țărilor terțe, care dețin un document de călătorie valabil și un permis unic eliberat de un stat membru care aplică acquis-ul Schengen în totalitate, ar trebui să li se permită accesul și libera circulație pe teritoriul statelor membre care aplică acquis-ul Schengen în totalitate, pentru până la trei luni în orice perioadă de șase luni, în conformitate cu Regulamentul CE nr. 562/2006 al Parlamentului European și Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane

(1) JO L 18, 21.1.1997, p. 1.

(2) JO L 16, 23.1.2004, p. 44.

(3) JO L 157, 15.6.2002, p. 1.

(Codul Frontierelor Schengen) ⁽¹⁾ și cu articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 dintre Guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune ale acestora (Convenția Schengen) ⁽²⁾.

- (19) În absența unei legislații orizontale a Uniunii, drepturile resortisanților țărilor terțe variază în funcție de cetățenia acestora și de statele membre în care ocupă un loc de muncă. În vederea dezvoltării în continuare a unei politici coerente în domeniul imigrației și pentru a reduce discrepanțele dintre drepturile cetățenilor Uniunii și ale resortisanților țărilor terțe care lucrează în mod legal într-un stat membru, precum și pentru a completa acquis-ul existent în domeniul imigrației, ar trebui prevăzut un set de drepturi, în special pentru a menționa domeniile în care este prevăzută egalitatea de tratament între resortisanții unui stat membru și acei resortisanți din țările terțe care nu au dobândit încă statutul de rezidenți pe termen lung. Scopul acestor dispoziții este de a stabili condiții unitare minime în ansamblul Uniunii, de a recunoaște că resortisanții țărilor terțe respectivi contribuie la creșterea economiei Uniunii prin munca prestată și prin plata impozitelor, precum și de a reduce concurența neloială dintre resortisanții unui stat membru și resortisanții țărilor terțe, rezultată din eventuala exploatare a acestora din urmă. Lucrător dintr-o țară terță, în sensul prezentei directive, ar trebui să însemne, fără a aduce atingere interpretării noțiunii de raport de muncă existentă în prevederi din legislația Uniunii, un resortisant al unei țări terțe care a fost admis pe teritoriul unui stat membru, care are dreptul de ședere legală și căruia i s-a acordat dreptul de muncă, în cadrul unui raport de muncă plătit, în temeiul legislației naționale sau în conformitate cu practica națională.
- (20) Toți resortisanții țărilor terțe cu ședere legală și care lucrează în unul dintre statele membre, ar trebui să beneficieze, cel puțin, de un set comun de drepturi, în temeiul egalității de tratament cu cetățenii respectivului stat membru gazdă, indiferent de scopul inițial sau motivul pentru care au fost admiși pe teritoriul statului membru. Dreptul la egalitatea de tratament în domeniile specificate de prezenta directivă ar trebui garantate nu numai acelor resortisanți ai țărilor terțe care au fost admiși pe teritoriul unui stat membru pentru a ocupa un loc de muncă, dar și celor admiși pentru alte scopuri și cărora li s-a permis accesul la piața forței de muncă a respectivului stat membru, în conformitate cu alte prevederi din legislația Uniunii sau din legislația națională, inclusiv membrii de familie ai lucrătorilor din țările terțe care au fost admiși în statul membru, în conformitate cu Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei ⁽³⁾, resortisanții țărilor terțe care au fost admiși pe teritoriul unui stat membru în conformitate cu Directiva 2004/114/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 privind condițiile de admitere a resortisanților țărilor terțe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii

de voluntariat ⁽⁴⁾, precum și cercetătorii care au fost admiși în conformitate cu Directiva 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admitere a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică ⁽⁵⁾.

- (21) Dreptul la egalitatea de tratament, în anumite domenii, ar trebui să fie strâns corelat cu șederea legală a resortisantului țării terțe și cu accesul oferit la piața forței de muncă a unui stat membru, aspecte consacrate de permisul unic care autorizează atât șederea, cât și ocuparea unui loc de muncă, precum și de alte permise de ședere eliberate pentru alte scopuri, care conțin informații privind permisiunea de a ocupa un loc de muncă.
- (22) Sintagma „condiții de lucru” în sensul prezentei directive ar trebui să includă cel puțin remunerarea, concedierea, sănătatea și siguranța la locul de muncă, timpul de lucru și concediul, luând în considerare acordurile colective în vigoare.
- (23) Un stat membru ar trebui să recunoască calificările profesionale dobândite de un resortisant al unei țări terțe în alt stat membru în același mod ca și pentru cetățenii Uniunii, și ar trebui să ia în considerare calificările dobândite într-o țară terță în conformitate cu Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale ⁽⁶⁾. Dreptul la egalitate de tratament acordat lucrătorilor din țări terțe în ceea ce privește recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor calificări profesionale, în conformitate cu procedurile interne aplicabile, nu ar trebui să aducă atingere competenței statelor membre în ceea ce privește admiterea resortisanților țărilor terțe respectivi pe piețele forței de muncă ale acestora.
- (24) Lucrătorii din țările terțe ar trebui să beneficieze de tratament egal în ceea ce privește securitatea socială. Ramurile securității sociale sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială ⁽⁷⁾. Dispozițiile prezentei directive privind egalitatea de tratament în domeniul securității sociale ar trebui să se aplice, de asemenea, lucrătorilor admiși într-un stat membru direct dintr-o țară terță. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să acorde lucrătorilor din țările terțe mai multe drepturi decât cele deja prevăzute de legislația Uniunii în vigoare în domeniul securității sociale pentru resortisanții țărilor terțe care se regăsesc în situații cu caracter transfrontalier. De asemenea, prezenta directivă nu ar trebui să acorde drepturi în legătură cu situații care nu intră sub incidența domeniului de aplicare a legislației Uniunii, de exemplu, pentru membrii de familie care își au reședința într-o țară terță. Prezenta directivă ar trebui să acorde drepturi de ședere în orice stat membru doar în pentru membrii de familie care se alătură lucrătorului din țara terță în scopul reîntregirii familiei, precum și drepturi pentru membrii de familie care au deja dreptul de ședere legală în statul membru în cauză.

⁽¹⁾ JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 19.

⁽³⁾ JO L 251, 3.10.2003, p. 12.

⁽⁴⁾ JO L 375, 23.12.2004, p. 12.

⁽⁵⁾ JO L 289, 3.11.2005, p. 15.

⁽⁶⁾ JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

⁽⁷⁾ JO L 166, 30.4.2004, p. 1.

- (25) Statele membre ar trebui să asigure cel puțin egalitatea de tratament pentru resortisanții țărilor terțe care ocupă un loc de muncă sau care, după o perioadă minimă în care au ocupat un loc de muncă, sunt înregistrați ca șomeri. Nicio restricție din prezenta directivă privind egalitatea de tratament în domeniul securității sociale nu ar trebui să aducă atingere drepturilor acordate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie ⁽¹⁾.
- (26) Legislația Uniunii nu limitează competența statelor membre de a își organiza propriile regimuri de securitate socială. În lipsa unei armonizări la nivelul Uniunii, fiecare stat membru stabilește condițiile în temeiul cărora sunt acordate prestațiile de securitate socială, precum și valoarea acestor prestații și perioada de timp pentru care sunt acordate. Cu toate acestea, atunci când își exercită această competență, statele membre ar trebui să respecte legislația Uniunii.
- (27) Egalitatea de tratament a lucrătorilor din țări terțe nu ar trebui să vizeze măsurile în domeniul formării profesionale, care sunt finanțate în cadrul unor regimuri de asistență socială.
- (28) Prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dispozițiilor mai favorabile cuprinse în legislația Uniunii și în instrumentele internaționale aplicabile.
- (29) Statele membre ar trebui să pună în aplicare dispozițiile prezentei directive fără discriminare pe motiv de sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de altă natură, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală, în special în conformitate cu Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică ⁽²⁾ și cu Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de stabilire a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă ⁽³⁾.
- (30) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unei proceduri unice de solicitare în vederea eliberării unui permis unic pentru ca resortisanții țărilor terțe să ocupe un loc de muncă pe teritoriul unui stat membru, precum și a unui set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală într-un stat membru, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, ca urmare, având în vedere anvergura și efectele acțiunii, pot fi mai bine realizate la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea

Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele în cauză.

- (31) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din TUE.
- (32) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative din 28 septembrie 2011, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (33) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (34) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

- (1) Prezenta directivă stabilește:
- (a) o procedură unică de solicitare a emiterii unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în scopul ocupării unui loc de muncă pe teritoriul unuia dintre statele membre, astfel încât să se simplifice procedurile de admisie a acestora și să se faciliteze controlul statutului acestora; precum și
- (b) un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru, indiferent de scopul pentru care au fost admiși inițial pe teritoriul statului membru respectiv, bazat pe egalitatea de tratament cu resortisanții statului membru respectiv.
- (2) Prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre în ceea ce privește admisia resortisanților țărilor terțe pe piețele forței de muncă ale acestora.

⁽¹⁾ JO L 344, 29.12.2010, p. 1.

⁽²⁾ JO L 180, 19.7.2000, p. 22.

⁽³⁾ JO L 303, 2.12.2000, p. 16.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă o persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE;
- (b) „lucrător dintr-o țară terță” înseamnă un resortisant al unei țări terțe care a fost admis pe teritoriul unui stat membru, care are dreptul de ședere legală și căruia i s-a acordat dreptul de muncă, în cadrul unui raport de muncă plătit, în temeiul legislației naționale și/sau în conformitate cu practica națională;
- (c) „permis unic” înseamnă un permis de ședere eliberat de autoritățile unui stat membru, care conferă unui resortisant al unei țări terțe dreptul de ședere legală pe teritoriul acestuia în scopul ocupării unui loc de muncă;
- (d) „procedură unică de solicitare” înseamnă orice procedură care conduce, în baza unei solicitări unice introduse de către un resortisant al unei țări terțe sau de către angajatorul acestuia sau al acesteia în vederea obținerii dreptului de ședere legală și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul unui stat membru, la adoptarea unei decizii cu privire la respectiva solicitare de permis unic.
- (b) care, împreună cu membrii familiilor lor și indiferent de cetățenia lor, beneficiază de drepturi în materie de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii în temeiul acordurilor fie dintre Uniune și statele sale membre, fie dintre Uniune și țări terțe;
- (c) care sunt detașați, pe durata detașării;
- (d) care au solicitat admisia sau au fost admiși pe teritoriul unui stat membru ca persoane transferate în cadrul aceleiași societăți;
- (e) care au solicitat admisia sau au fost admiși pe teritoriul unui stat membru în calitate de lucrători sezonieri sau de persoane în regim *au pair*;
- (f) care au autorizație de ședere într-un stat membru în temeiul unei protecții temporare sau au solicitat autorizația de ședere pentru același motiv și sunt în așteptarea unei decizii privind statutul lor;
- (g) care sunt beneficiari ai protecției internaționale în conformitate cu Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate ⁽²⁾ sau care au solicitat protecție internațională în temeiul directivei respective și a căror solicitare nu a făcut încă obiectul unei decizii definitive;
- (h) care sunt beneficiari ai protecției în conformitate cu legislația națională, cu obligațiile internaționale sau cu practica unui stat membru sau care au solicitat protecție internațională în conformitate cu legislația națională, cu obligațiile internaționale sau cu practica unui stat membru și a căror cerere nu a făcut încă obiectul unei decizii definitive;
- (i) care sunt rezidenți pe termen lung în conformitate cu Directiva 2003/109/CE;
- (j) a căror îndepărtare a fost suspendată de fapt sau de drept;
- (k) care au solicitat admisia sau care au fost admiși pe teritoriul unui stat membru ca lucrători care desfășoară activități independente;
- (l) care au solicitat admisia sau au fost admiși ca navigatori pentru ocuparea unui loc de muncă sau pentru a lucra în orice calitate la bordul unei nave înregistrate într-un pavilion sau care navighează sub pavilionul unui stat membru.
- (3) Statele membre pot decide să nu aplice capitolul II resortisanților țărilor terțe care au fost fie autorizați să ocupe un loc de muncă pe teritoriul unui stat membru pentru o durată maximă de șase luni, fie admiși într-un stat membru în scopul de a urma studii.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică:

- (a) resortisanților din țări terțe care solicită șederea într-un stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă;
- (b) resortisanților din țări terțe care au fost admiși într-un stat membru în alt scop decât cel al ocupării unui loc de muncă în temeiul legislației Uniunii sau al legislației naționale, cărora li se permite să ocupe un loc de muncă și care dețin un permis de ședere în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1030/2002; precum și
- (c) resortisanților din țări terțe care au fost admiși într-un stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă în temeiul legislației Uniunii sau al legislației naționale.

(2) Prezenta directivă nu se aplică resortisanților din țări terțe:

- (a) care sunt membri de familie ai unor cetățeni ai Uniunii care și-au exercitat ori își exercită dreptul de liberă circulație în interiorul Uniunii, în conformitate cu Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

⁽²⁾ JO L 304, 30.9.2004, p. 12.

(4) Capitolul II nu se aplică resortisanților țărilor terțe cărora li se permite să lucreze pe baza unei vize.

CAPITOLUL II

PROCEDURA UNICĂ DE SOLICITARE ȘI PERMISUL UNIC

Articolul 4

Procedura unică de solicitare

(1) Solicitarea privind eliberarea, modificarea sau reînnoirea unui permis unic se prezintă în cadrul unei proceduri unice de solicitare. Statele membre stabilesc dacă solicitările de permis unic urmează a fi făcute de către resortisantul țării terțe sau de către angajatorul acestuia. Statele membre pot decide, de asemenea, să permită depunerea solicitării de către oricare dintre cele două părți. Dacă solicitarea trebuie depusă de către resortisantul țării terțe, statele membre autorizează depunerea solicitării de pe teritoriul unei țări terțe sau, dacă legislația națională prevede această cerință, de pe teritoriul statului membru în care resortisantul țării terțe este prezent în mod legal.

(2) Statele membre analizează solicitarea efectuată în conformitate cu alineatul (1) și adoptă o decizie de acordare, modificare sau reînnoire a permisului unic, dacă solicitantul îndeplinește cerințele specificate în legislația Uniunii sau în cea națională. Decizia de acordare, modificare sau reînnoire a permisului unic constituie un act administrativ unic, care combină permisul de ședere și permisul de muncă.

(3) Procedura unică de solicitare nu aduce atingere procedurii de acordare a vizei care poate fi solicitată pentru intrarea inițială.

(4) Statele membre eliberează un permis unic, atunci când sunt îndeplinite condițiile necesare, pentru resortisanții țărilor terțe care solicită admisia și pentru resortisanții țărilor terțe deja admiși care solicită reînnoirea sau modificarea permisului lor de ședere după intrarea în vigoare a dispozițiilor interne de punere în aplicare.

Articolul 5

Autoritatea competentă

(1) Statele membre desemnează autoritatea competentă să primească solicitările și să emită permisul unic.

(2) Autoritatea competentă adoptă o decizie privind solicitarea completă cât mai rapid posibil și, în orice caz, în termen de patru luni de la data introducerii solicitării.

Termenul menționat la primul paragraf poate fi prelungit în situații excepționale determinate de complexitatea examinării solicitării.

În cazul în care nu este luată nicio decizie în termenul prevăzut la prezentul alineat, se aplică consecințele juridice prevăzute de legislația națională.

(3) Autoritatea competentă comunică în scris decizia solicitantului, în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute de dispozițiile corespunzătoare din legislația națională.

(4) În cazul în care informațiile sau documentele care susțin solicitarea sunt incomplete în conformitate cu criteriile specificate în legislația națională, autoritatea competentă notifică în scris solicitantului informațiile sau documentele suplimentare necesare și stabilește un termen rezonabil pentru furnizarea acestora. Termenul menționat la alineatul (2) se suspendă până la primirea de către autoritatea competentă sau de către alte autorități relevante a informațiilor cerute. În cazul în care în această perioadă nu au fost furnizate informațiile sau documentele suplimentare, autoritatea competentă poate respinge solicitarea.

Articolul 6

Permisul unic

(1) Statele membre emit permisul unic pe baza modelului uniform prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și cu menționarea informațiilor legate de acordarea permisiunii de a ocupa un loc de muncă în conformitate cu punctele 7.5-9 de la litera (a) din anexă.

Statele membre pot indica informații suplimentare legate de relația de muncă a resortisantului țării terțe (precum denumirea și adresa angajatorului, locul de muncă, tipul de muncă, programul de lucru, remunerarea) în format de hârtie, sau pot stoca aceste date în format electronic, astfel cum se prevede la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și la punctul 16 de la litera (a) din anexa la acesta.

(2) Atunci când eliberează permisul unic, statele membre nu eliberează niciun fel de permise suplimentare ca dovadă a autorizației de acces la piața forței de muncă.

Articolul 7

Permise de ședere eliberate pentru alte scopuri decât cel de a ocupa un loc de muncă

(1) Atunci când eliberează permise de ședere în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1030/2002, statele membre menționează informațiile privind permisiunea de a ocupa un loc de muncă, indiferent de tipul de permis.

Statele membre pot indica informații suplimentare legate de relația de muncă a resortisantului țării terțe (precum denumirea și adresa angajatorului, locul de muncă, tipul de muncă, programul de lucru, remunerarea) în format de hârtie, sau pot stoca aceste date în format electronic, astfel cum se prevede la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și la punctul 16 de la litera (a) din anexa la acesta.

(2) Atunci când eliberează permise de ședere în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1030/2002, statele membre nu eliberează niciun fel de permise suplimentare ca dovadă a autorizației de acces la piața forței de muncă.

Articolul 8

Garanții procedurale

(1) Decizia de respingere a unei solicitări privind eliberarea, modificarea sau reînnoirea unui permis unic sau decizia de retragere a unui permis unic pe baza criteriilor prevăzute de legislația Uniunii sau de legislația națională se motivează în mod corespunzător în cadrul unei notificări scrise.

(2) Decizia de respingere a unei solicitări privind eliberarea, modificarea sau reînnoirea permisului unic sau de retragere a acestuia este atacabilă din punct de vedere juridic în statul membru în cauză, în conformitate cu legislația națională. Notificarea scrisă menționată la alineatul (1) indică instanța sau autoritatea administrativă la care persoana vizată poate introduce o cale de atac și termenul pentru exercitarea acesteia.

(3) O solicitare poate fi considerată inadmisibilă din motive legate de contingentele de admisie în ceea ce privește resortisanții țărilor terțe în căutarea unui loc de muncă și, prin urmare, prelucrarea acesteia nu este necesară.

Articolul 9

Accesul la informații

Statele membre furnizează, la cerere, informații corespunzătoare resortisantului unei țări terțe și viitorului angajator cu privire la documentele necesare pentru ca solicitarea să fie completă.

Articolul 10

Taxe

Statele membre pot cere solicitanților să achite taxe, dacă este cazul pentru prelucrarea solicitărilor, în conformitate cu prezenta directivă. Nivelul respectivelor taxe este proporțional și poate fi bazat pe serviciile efectiv furnizate pentru prelucrarea solicitărilor și eliberarea permiselor.

Articolul 11

Drepturile acordate în temeiul permisului unic

În cazul în care s-a eliberat un permis unic în conformitate cu legislația națională, permisul unic acordă deținătorului acestuia, pe durata valabilității sale, cel puțin următoarele drepturi:

- (a) dreptul de intrare și de ședere pe teritoriul statului membru care eliberează permisul unic, cu condiția ca deținătorul să îndeplinească toate cerințele de admisie în conformitate cu legislația națională;
- (b) dreptul de acces liber la întreg teritoriul statului membru care eliberează permisul unic, în limitele prevăzute de legislația națională;
- (c) dreptul de exercitare a unei anumite activități autorizate în baza permisului unic, în conformitate cu legislația națională;

- (d) dreptul de a fi informat în legătură cu drepturile conferite deținătorului de permis unic în virtutea prezentei directive și/sau a legislației naționale.

CAPITOLUL III

DREPTUL LA EGALITATEA DE TRATAMENT

Articolul 12

Dreptul la egalitatea de tratament

(1) Lucrătorii din țările terțe menționați la articolul 3 alineatul (1) literele (b) și (c) beneficiază de egalitate de tratament în raport cu resortisanții statului membru în care își au reședința, în legătură cu:

- (a) condițiile de lucru, inclusiv în ceea ce privește remunerarea și concedierea, precum și în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă;
- (b) libertatea de asociere, afiliere și apartenență la o organizație care reprezintă lucrătorii sau angajatorii sau la orice altă organizație ai cărei membri desfășoară o activitate specifică, inclusiv beneficiile pe care le oferă o asemenea organizație, fără a aduce atingere legislației naționale în materie de ordine și securitate publică;
- (c) educație și formare profesională;
- (d) recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor calificări profesionale, în conformitate cu procedurile interne aplicabile;
- (e) ramurile securității sociale, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 883/2004;
- (f) beneficii fiscale, cu condiția ca lucrătorul să aibă domiciliul fiscal în statul membru în cauză;
- (g) accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii publice, inclusiv accesul la procedurile de acordare a unei locuințe, în conformitate cu legislația națională, fără a se aduce atingere libertății contractuale în conformitate cu legislația Uniunii și cu legislația națională;
- (h) servicii de consiliere acordate de oficiile forțelor de muncă.

(2) Statele membre pot restrânge egalitatea de tratament:

- (a) în temeiul alineatului (1) litera (c), prin:
 - (i) limitarea solicitării la lucrătorii din țări terțe care au un loc de muncă sau care au avut un loc de muncă și care sunt înregistrați ca șomeri;
 - (ii) excluderea lucrătorilor din țări terțe care au fost admiși pe teritoriul lor în conformitate cu Directiva 2004/114/CE;
 - (iii) excluderea burselor și împrumuturilor pentru studii și pentru întreținere sau a altor burse și împrumuturi;

- (iv) stabilirea unor condiții prelabile specifice, inclusiv cunoașterea corespunzătoare a limbii și plata taxelor de studii, în conformitate cu legislația națională, aferente accesului la studii universitare și post-liceale sau la formări profesionale care nu au legătură directă cu o anumită activitate desfășurată la locul de muncă;
- (b) prin limitarea drepturilor acordate lucrătorilor din țările terțe în temeiul alineatului (1) litera (e), dar fără restricționarea acestor drepturi pentru lucrătorii din țările terțe care au un loc de muncă sau care au avut un loc de muncă pe o perioadă de cel puțin șase luni sau care sunt înregistrați drept șomeri.

De asemenea, statele membre pot decide ca alineatul (1) litera (e), în ceea ce privește prestațiile familiale să nu se aplice resortisanților din țări terțe care au fost autorizați să lucreze pe teritoriul unui stat membru pentru o durată maximă de șase luni, resortisanților din țări terțe care au fost admiși pentru studii sau resortisanților din țări terțe care au drept de muncă pe baza unei vize;

- (c) în temeiul alineatului (1) litera (f), în ceea ce privește beneficiile fiscale, prin limitarea aplicării acestei dispoziții la cazurile în care domiciliul înregistrat sau obișnuit al membrilor familiei unui lucrător dintr-o țară terță, pentru care acesta solicită beneficii, se află pe teritoriul statului membru respectiv;

- (d) în temeiul alineatului (1) litera (g), prin:

(i) limitarea aplicării acesteia la lucrătorii din țările terțe care au un loc de muncă;

(ii) limitarea accesului la locuințe.

(3) Dreptul la egalitate de tratament, astfel cum este prevăzut la alineatul (1), nu aduce atingere dreptului statului membru de a retrage sau de a refuza reînnoirea permisului de ședere eliberat în temeiul prezentei directive, a permisului de ședere eliberat în alte scopuri decât ocuparea unui loc de muncă sau a oricărei alte autorizații de ocupare a unui loc de muncă într-un stat membru.

(4) Lucrătorii din țările terțe care se mută într-o țară terță sau urmașii acestor lucrători care își au reședința în țara terță și care beneficiază de drepturile lucrătorilor respectivi primesc drepturi de pensie legală pentru limită de vârstă, invaliditate și deces, în funcție de locul de muncă anterior al lucrătorilor respectivi și dobândite în conformitate cu dispozițiile menționate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, în aceleași condiții și la același nivel ca resortisanții statelor membre în cauză atunci când se mută într-o țară terță.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 13

Dispoziții mai favorabile

- (1) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor mai favorabile prevăzute în:

(a) legislația Uniunii, inclusiv în acordurile bilaterale și multilaterale încheiate între Uniune, sau între Uniune și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și una sau mai multe țări terțe, pe de altă parte; și

(b) acordurile bilaterale sau multilaterale încheiate între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru persoanele cărora li se aplică.

Articolul 14

Informații destinate publicului

Fiecare stat membru pune periodic la dispoziția publicului informații actualizate privind condițiile de admisie și de ședere ale resortisanților țărilor terțe pe teritoriul acestuia cu scopul de a ocupa un loc de muncă.

Articolul 15

Raportarea

(1) Pentru prima dată până la 25 decembrie 2016 și, ulterior, periodic, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre și propune, după caz, modificările necesare.

(2) Pentru prima dată la 25 decembrie 2014 și, ulterior, anual, statele membre comunică Comisiei datele statistice privind numărul de resortisanți ai țărilor terțe cărora li s-a acordat un permis unic pe durata anului calendaristic anterior, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale ⁽¹⁾.

Articolul 16

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 25 decembrie 2013. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

⁽¹⁾ JO L 199, 31.7.2007, p. 23.

*Articolul 17***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 18***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 13 decembrie 2011.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
M. SZPUNAR
